

## Arrest

nr. 67 905 van 4 oktober 2011  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. VAN WEYENBERGE en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 25 oktober 2009 het Rijk binnen en diende op 14 maart 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 22 juni 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

#### 1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

##### **"A. Feitenrelaas**

*U vroeg een eerste maal asiel aan op 14 januari 2010. Op 27 april 2010 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende op 19 mei 2010 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) tegen deze beslissing, maar op 20 oktober 2010 bevestigde de Raad*

voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.

U vroeg op 14 maart 2011 voor de **tweede maal asiel** aan. U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Asmara. U stelt tot de Arabische etnie te behoren. Toen u 2 jaar was wilde uw stiefvader dat u besneden zou worden, hoewel in Eritrea noch meisjes, noch jongens worden besneden. Uw moeder wilde dit niet en werd daarom door hem vermoord toen u 5 jaar was. U trok in bij uw tante Aisha, maar omdat uw stiefvader haar ook dreigde te vermoorden vertrok u op 8-jarige leeftijd te voet naar Saoedi-Arabië. U woonde er van uw 8ste tot uw 10de op straat. Daarna verbleef u achtereenvolgens in Algerije, Libië en Marokko. U reisde per boot naar Spanje en kwam via Frankrijk en Nederland in België terecht.

#### **B. Motivering**

**Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.**

**Ten eerste kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag een belissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op 27 april 2010, die op 20 oktober 2010 door de RVV werd bevestigd.**

Uit het arrest van de RVV (nr. 49897 dd. 20 oktober 2010) blijkt het volgende: "De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekster grondig ondervraagd over haar onmiddellijke omgeving. Uit het administratief dossier kan slechts een flagrante onwetendheid worden vastgesteld over Eritrea." (...) "Het administratieve dossier bevat geen elementen waaruit enige band met Eritrea kan blijken. In tegendeel, haar algehele onwetendheid, haar naam en het feit dat ze een West-Afrikaanse taal spreekt maken haar band met Eritrea dermate ongerijmd dat kan gesteld worden dat verzoekster duidelijk niet uit Eritrea afkomstig is."

Vermits u in het kader van uw tweede asielaanvraag blijft beweren dat u Eritrese bent (gehoor CGVS, p. 2 en 5) kan de geloofwaardigheid van voorliggende asielaanvraag dan ook bij voorbaat worden betwijfeld.

**Ten tweede kan worden opgemerkt dat de door u aangehaalde nieuwe elementen in het kader van voorliggende asielaanvraag niet van die aard zijn om te kunnen besluiten tot een "gegronde vrees" in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of tot een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.**

U verklaarde in het kader van uw tweede asielaanvraag (voor het eerst) dat u Eritrea verliet omwille van **vrees voor besnijdenis**. U stelde dat uw stiefvader u op 2-jarige leeftijd wilde laten besnijden, maar dat uw moeder zich hiertegen verzette en dat zij hierom door uw stiefvader werd vermoord (gehoor CGVS, p. 4). Bijzonder merkwaardig is dat u verklaarde dat in Eritrea noch jongens, noch meisjes worden besneden, en dat uw stiefvader u dus als enige en eerste in uw land wilde laten besnijden (gehoor CGVS, p. 5), terwijl vrouwenbesnijdenis een praktijk is die kadert in een cultureel-etnisch-religieuze traditie en dus per definitie verband houdt met en geïnspireerd wordt door een bepaalde gemeenschap. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt overigens dat – ondanks het feit dat FGM door de Eritrese overheid verboden werd in 2007 – de praktijk zeker nog niet verdwenen is. In 2002 bleek 89 % van de vrouwen in Eritrea te zijn besneden (zie informatie in het administratief dossier). Dat u ervan uitgaat dat besnijdenis niet wordt toegepast in Eritrea is een bijkomend element dat toelaat om uw nationaliteit te betwijfelen. Uw vrees voor besnijdenis als ingeroepen asielmotief werd overigens tijdens uw eerste asielaanvraag nergens door u aangehaald, hetgeen opmerkelijk is, indien dit werkelijk één van de motieven was waarom u het land diende te verlaten.

**Dit alles laat toe om de door u aangehaalde 'vrees voor besnijdenis' ten zeerste te betwijfelen.**

Met betrekking tot uw **onwetendheid** voerden u en u advocate aan dat u slechts 5 jaar was toen u het land verliet (gehoor CGVS, p. 5 en 6), maar eerder tijdens het gehoor had u verklaard dat u toen 8 jaar was (gehoor CGVS, p. 4) en tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde u dan weer voor het Commissariaat-generaal dat u 14 was toen u uw land verliet (gehoor eerste asielaanvraag CGVS dd. 24 maart 2010, p. 11). Naast de vaststelling dat het niet ernstig overkomt dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, is het ook volstrekt ongeloofwaardig dat u als 5- of 8-jarige te voet van Eritrea naar Saoedi-Arabië zou zijn gereisd, zoals u nochtans beweert (gehoor CGVS, p. 4), een afstand die u de ene keer als '20 km' inschatte (gehoor CGVS, p. 4), en elders als '30 minuten te voet' (gehoor CGVS, p. 6).

Met betrekking tot de door u ingeroepen **psychologische problemen** kan het volgende worden opgemerkt. Vooreerst kan worden aangehaald dat in het kader van uw eerste asielaanvraag tijdens het gehoor door het CGVS geen melding werd gemaakt van psychologische problemen, en dat dit pas voor

het eerst ter sprake kwam in het verzoekschrift ingediend tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 april 2011. De RVV merkte dit ook op in hogervermeld arrest nr. 49897 dd. 20 oktober 2010 : "(...) noch verzoekster, noch haar voogd, noch haar raadsman [hebben] tijdens het verhoor [door het CGVS] enige melding gemaakt" (...) "van psychologische problemen. (...)". Verder kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt bij de door u ingeroepen psychologische problemen. Uw raadvrouw, Mr. Van Weyenberge, legde 2 documenten (dd. 11 mei en 6 juni 2011) voor van het 'Centre Hospitalier Régional de Namur', waaruit blijkt dat u op 10 mei 2011 en op 5 juni 2011 werd opgenomen op de spoedafdeling van het Centre Hospitalier Régional de Namur, respectievelijk voor 'psychose' en voor 'troubles de conscience'. Deze attesten werden opgesteld naar aanleiding van spoedopnames in dit hospitaal. In het document dd. 19 mei 2011 van het 'Hôpital Psychiatrique du Beau Vallon asbl', opgesteld door een gespecialiseerde arts, blijkt dat u lijdt aan PTSD. Anderzijds blijkt uit hetzelfde document dat u goed georiënteerd bent in tijd en ruimte, dat uw discours duidelijk en zeer coherent is en dat er geen elementen van verwardheid in voorkomen. Ook tijdens het gehoor door het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag bleek u – ondanks de inname van medicatie net vóór de aanvang van het gehoor – over het algemeen coherente verklaringen af te leggen en antwoord te geven op de vragen wanneer deze u werden gesteld (zie gehoor CGVS). Deze verklaringen waren ook coherent met deze die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde (zie gehoor Dienst Vreemdelingenzaken dd. 14 maart 2011, pt. 37). Dit gegeven, in combinatie met de vaststelling dat u ook tijdens het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal coherent was in uw verklaringen, maar niettemin volstrekt niet kon overtuigen dat u uit Eritrea afkomstig bent, laat toe om te besluiten dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat uw huidige psychologische problemen hun grond vinden in de door u aangehaalde feiten die zich volgens u in uw beweerde land van oorsprong – Eritrea - hebben voorgedaan.

**Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.**

U legde geen documenten voor om uw identiteit, waaronder nationaliteit, te staven.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift vier medische attesten: drie attesten van het *Centre Hospitalier Régional de Namur* van 15 april 2011, van 11 mei 2011 en van 6 juni 2011 en een attest van het *Hôpital Psychiatrique du Beau Vallon*. Verzoekster vraagt ten slotte dat de zaak zou worden herbekeken.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde

feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe feiten, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen en op voorwaarde dat het bewijselement niet kon worden voorgelegd in een vorige procedure.

### 3. Nopens de status van vluchteling

3.1. In het kader van de eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat verzoekster niet uit Eritrea afkomstig is (RvV 20 oktober 2010, nr. 49 897): *“Het administratieve dossier bevat geen elementen waaruit enige band met Eritrea kan blijken. In tegendeel, haar algehele onwetendheid, haar naam en het feit dat ze een West-Afrikaanse taal spreekt maken haar band met Eritrea dermate ongerijmd dat kan gesteld worden dat verzoekster duidelijk niet uit Eritrea afkomstig is.”*

3.2. Verzoekster houdt echter in haar tweede asielaanvraag vol dat ze Eritrese is, dat ze op 5-jarige leeftijd weggevlucht is uit haar land en dat het bijgevolg normaal is dat ze zich quasi niets meer van haar streek kan herinneren.

3.2.1. Verzoeksters verklaringen afgelegd tijdens de tweede asielaanvraag zijn opnieuw flagrant onmogelijk, tegenstrijdig of ongerijmd.

Zo is haar bewering dat ze op 8-jarige leeftijd *“rende naar Saoedi Arabië. Het is 20 km van mijn land Eritrea”* (gehoorverslag CGVS 17/6/2011 p. 5) en dit daarna wijzigde in *“Eritrea naar Saoedi Arabië was 30 minuten te voet”* (gehoorverslag CGVS 17/6/2011 p. 6) in beide gevallen geografisch onmogelijk, aangezien de Rode Zee tussen deze landen in ligt. Eerst stelt verzoekster op haar acht jaar het land te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS 17/6/2011 p. 4-5), nadien stelt ze op haar vijf jaar weggegaan te zijn (gehoorverslag CGVS 17/6/2011 p. 6), wat verzoekster tevens in het verzoekschrift staande houdt, terwijl verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag beweerde 14 jaar te zijn (gehoorverslag CGVS 24/03/2010 p. 11). Verzoeksters verklaringen dat ze als kleuter alleen de zee zou hebben overgestoken en daarna een odyssee heeft aangevangen is onzinnig. Hoe dan ook haar verklaringen hieromtrent zijn geheel ongerijmd, geografisch onlogisch en daarenboven onmogelijk en worden aanhoudend gewijzigd. Tijdens haar eerste asielaanvraag verklaarde verzoekster een onmogelijke tocht van 16 dagen te hebben ondernomen waarbij zij vanuit Eritrea per kameel via Kenia en Niger naar Algerije kwam (verklaring DVZ 17/02/2010, vraag 34); wijzigde dit in het CGVS-verhoor (24/03/2010 p. 9) in: via trucks over Soedan, Agadez en Iran naar Algerije; daarna via Saoedi-Arabië naar Algerije (gehoorverslag CGVS 17/6/2011 p. 5) en ten slotte vanuit Saoedi-Arabië naar Soedan (gehoorverslag CGVS 17/6/2011 p. 6).

Verzoekster verklaart verder dat Arabisch de *“tribe”* van haar moeder is (gehoorverslag CGVS 17/6/2011 p. 3) en geeft geheel foutief aan dat *“Arabisch en Engels”* bevolkingsgroepen zijn in Eritrea (gehoorverslag CGVS 17/6/2011 p. 4). Verzoekster kent de etnie van haar vader niet en is evenmin bekend met de etnie *“Tigrinya”*, de belangrijkste bevolkingsgroep van Eritrea (gehoorverslag CGVS 17/6/2011 p. 6).

3.3. Verzoeksters huidige verklaringen kunnen de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden nationaliteit slechts versterken. Verzoeksters beweringen inzake de besnijdenis zijn dan ook niet gegrond en bovendien ook ongerijmd. Verzoekster verklaart dat haar christelijke stiefvader haar wilde besnijden en dat haar Arabische moeder er tegen was omdat de moslimreligie besnijdenis niet toestaat terwijl besnijdenis geen religieuze maar een traditionele aangelegenheid is (gehoorverslag CGVS 17/6/2011 p. 4). Daarenboven verklaarde verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag dat haar stiefvader Arabisch is (gehoorverslag CGVS 24/03/2010 p. 4) wat een ernstige contradictie in verzoeksters asielaanvraag uitmaakt, te meer gezien verzoeksters bewering dat de islam geen besnijdenis toelaat. Verzoekster stelt dat er in Eritrea niemand wordt besneden, *“geen jongens en ook geen meisjes”* en beaamt dat zij de enige en eerste zou zijn die moest besneden worden in Eritrea (gehoorverslag CGVS 17/6/2011 p. 6) terwijl, zoals de commissaris-generaal opmerkt, blijkt dat in 2002 89% van de

vrouwen in Eritrea besneden is. Aldus kan ook slechts worden vastgesteld dat verzoekster niet uit een land afkomstig is waar besnijdenis voorkomt.

3.4. Verzoeksters asielrelaas is aldus tegenstrijdig, ongeloofwaardig en soms zelfs onmogelijk. Ze wijzigt onophoudelijk de essentiële gegevens van haar asielrelaas. Verzoekster laat na haar ware identiteit aan te geven. Haar huidige verklaringen over haar Eritrese nationaliteit versterken verder de conclusies van haar eerste asielaanvraag, met name dat slechts kan vastgesteld worden dat verzoekster geen enkele band heeft met Eritrea of de Eritrese maatschappij.

3.5. Dat verzoekster jong was, waarbij echter niet kan worden vastgesteld of zij nu vijf, acht of veertien jaar was toen zij vertrok, dan nog had zij met de woorden van een adolescent en de ervaringen van een kind haar eigen leefomgeving op een waarachtige manier moeten kunnen toelichten, *quod in casu non*.

3.6. Verzoekster is niet ernstig waar zij stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de beweerde psychologische problemen van verzoekster nu de bestreden beslissing hier uitdrukkelijk en uitgebreid op ingaat: *“Met betrekking tot de door u ingeroepen psychologische problemen kan het volgende worden opgemerkt. Vooreerst kan worden aangehaald dat in het kader van uw eerste asielaanvraag tijdens het gehoor door het CGVS geen melding werd gemaakt van psychologische problemen, en dat dit pas voor het eerst ter sprake kwam in het verzoekschrift ingediend tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 april 2011. De RVV merkte dit ook op in hogervermeld arrest nr. 49897 dd. 20 oktober 2010 : “(...) noch verzoekster, noch haar voogd, noch haar raadsman [hebben] tijdens het verhoor [door het CGVS] enige melding gemaakt” (...) “van psychologische problemen. (...)”. Verder kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt bij de door u ingeroepen psychologische problemen. Uw raadvrouw, Mr. Van Weyenberge, legde 2 documenten (dd. 11 mei en 6 juni 2011) voor van het ‘Centre Hospitalier Régional de Namur’, waaruit blijkt dat u op 10 mei 2011 en op 5 juni 2011 werd opgenomen op de spoedafdeling van het Centre Hospitalier Régional de Namur, respectievelijk voor ‘psychose’ en voor ‘troubles de conscience’. Deze attesten werden opgesteld naar aanleiding van spoedopnames in dit hospitaal. In het document dd. 19 mei 2011 van het ‘Hôpital Psychiatrique du Beau Vallon asbl’, opgesteld door een gespecialiseerde arts, blijkt dat u lijdt aan PTSD. Anderzijds blijkt uit hetzelfde document dat u goed georiënteerd bent in tijd en ruimte, dat uw discours duidelijk en zeer coherent is en dat er geen elementen van verwardheid in voorkomen. Ook tijdens het gehoor door het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag bleek u – ondanks de inname van medicatie net vóór de aanvang van het gehoor – over het algemeen coherente verklaringen af te leggen en antwoord te geven op de vragen wanneer deze u werden gesteld (zie gehoor CGVS). Deze verklaringen waren ook coherent met deze die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde (zie gehoor Dienst Vreemdelingenzaken dd. 14 maart 2011, pt. 37). Dit gegeven, in combinatie met de vaststelling dat u ook tijdens het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal coherent was in uw verklaringen, maar niettemin volstrekt niet kon overtuigen dat u uit Eritrea afkomstig bent, laat toe om te besluiten dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat uw huidige psychologische problemen hun grond vinden in de door u aangehaalde feiten die zich volgens u in uw beweerde land van oorsprong – Eritrea - hebben voorgedaan.”*

Drie van de vier bij het verzoekschrift toegevoegde medische attesten werden reeds aan de commissaris-generaal ter beoordeling voorgelegd. In het nog niet eerder voorgelegde attest van 15 april 2011 van het Centre Hospitalier Régional de Namur, opgesteld naar aanleiding van verzoeksters hospitalisatie van 9 april tot 15 april 2011, wordt gesteld dat een post-traumatische context waarschijnlijk is, maar dat geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een psychotische decompositie of psychopathologie van een andere natuur. Verder wordt gesteld dat het hier om een “*discours plaqué*” gaat en dat verzoekster contactvaardig is. Waar het verzoekschrift opmerkt dat het medische attest van 19 mei 2011 stelt dat verzoekster een vrouw is met “*une personnalité probablement historique*” en dit koppelt aan haar geschiedenis en PTSD, blijkt bij nazicht dat het desbetreffende attest “*une personnalité probablement histrionique*” vermeldt en dus een hysterische en theatrale persoonlijkheid, wat nader wordt geargumenteed door de vaststelling dat verzoekster goed georiënteerd is in tijd en ruimte en een duidelijk en zeer coherent discours brengt. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar een hospitalisatie op 5 juni 2011 en een behandeling door Dr. Vandeperre, stelt de Raad vast dat het bij het verzoekschrift gevoegde medische attest van 6 juni 2011 dateert en is opgesteld door Dr. Bouchat van

het *Centre Hospitalier Régional de Namur* waarbij deze vaststelt dat verzoekster “*isocore, orientée et non délirante*” was, en wellicht leed aan “*syndrome de détresse post traumatique*”.

De vaststellingen in de medische attesten kunnen de bovenstaande conclusies slechts ondersteunen. Immers verzoekster meet zich voortdurend een ander profiel aan dat inderdaad quasi theatraal voorkomt (per kameel via Kenia en Niger naar Algerije, als kleuter alleen naar Saoedi-Arabië...) en bovendien een zekere schoolse kennis veronderstelt, zij het maar om de geciteerde landen bij naam te kennen en zoals uit het onderzoek van de eerste asielaanvraag blijkt, om de talenkennis op te doen. Bovendien kan uit de medische verslagen niet blijken dat het voor verzoekster onmogelijk zou zijn om de waarheid te vertellen nu ze in de diverse medische attesten als coherent, georiënteerd, niet-delirant en contactvaardig wordt bestempeld. Derhalve heeft de commissaris-generaal wel degelijk terecht kunnen vaststellen dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoeksters huidige psychologische problemen hun grond vinden in de door haar aangehaalde feiten die zich in haar beweerde land van oorsprong –Eritrea– hebben voorgedaan. De verwijzing naar een mogelijke PTSD, zonder dat dit enigszins wordt toegelicht en hierbij niet verder wordt gegaan dan de hypothese, kan niet beletten dat verzoekster een verzonnen discours houdt en hiervoor verantwoordelijk kan worden geacht.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

#### 4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In het verzoekschrift vraagt verzoekster geen toekenning van subsidiaire bescherming. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan waar ze verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.2. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

#### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK